

Arrest

nr. 277 745 van 22 september 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. BUYTAERT
Terhulpsessesteenweg 187
1170 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, op 8 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 augustus 2022.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. BUYTAERT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Burundese nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 30 juni 2022, nadat hij op die datum aan de grens, werd tegengehouden en de toegang tot het grondgebied werd geweigerd.

1.2. Op 2 augustus 2022 wordt verzoeker in het gesloten transitcentrum gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Swahili machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 25 augustus 2022 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Burundees staatsburger te zijn geboren te X. Uw vader is van Tutsi origine, uw moeder is Hutu. U woonde tot uw vertrek uit het land in Cibitoke. Uw beide ouders zijn overleden. U heeft één zus die nog in leven is maar zij woont al geruime tijd in Congo. U bent op 11 oktober 2021 traditioneel gehuwd met A. O.. U kreeg één zoon met haar, Y. geboren op 04 juli 2021. Voordien had u een relatie met E. D., met haar kreeg u twee zonen, R. geboren op 25 december 2012 en A. K. geboren in juli 2019. Uw kinderen verblijven allen nog in Burundi. U ging tot de tiende graad naar school maar om financiële redenen diende u uw studies stop te zetten. Sinds 2007 tot aan uw vertrek uit het land werkte u als taxichauffeur. U gebruikte daarvoor de auto van uw baas, I. R.. Begin 2021 werkte u gedurende drie maanden dagelijks samen met de militair Pascal. U pikte hem 's ochtends bij hem thuis op en voerde hem vervolgens naar waar hij werkte. Op 05 juni 2021 werd u meegenomen naar een domein van de politie. U werd er geslagen en ondervraagd over de militair die u vervoerde. U werd gevraagd waar deze militair was, hij was namelijk eind mei 2021 verdwenen. Uw baas en uw oom gingen naar u op zoek. Zij vroegen hulp aan L., een vriend van uw oom die bij de politie werkte. Deze L. ontdekte waar u werd vastgehouden en er werd voorgesteld te betalen voor uw vrijlating. Vooraleer uw baas en uw oom hiervoor wilden betalen, wilden zij een bewijs dat u zich wel degelijk bij hen bevond. Er werd hen daarop een foto van u gestuurd. Zodoende werd twee dagen nadat u werd opgepakt 3 miljoen Burundese frank betaald voor uw vrijlating. U ging daarop terug aan het werk als taxichauffeur. In februari 2022 ontmoette u A. K., de leider van een muziekgroep. Aangezien u ook tamboer speelde stelde hij voor te gaan spelen in Nederland. Hij zei dat u op 08 mei 2022 naar Kampala diende te gaan om daar de nodige documenten te verkrijgen om naar Nederland te kunnen reizen. U ontmoette er deze Ali en u vertrouwde hem uw paspoort toe zodat hij de documenten voor u kon regelen. Op 28 of 29 mei 2022 reisde u terug naar Burundi, u ging illegaal het land binnen aangezien u uw paspoort bij Ali had achtergelaten. Op 21 juni 2022 werd u thuis door twee jongeren en een politieagent in een pick-up opgepakt. U werd naar de inlichtingendiensten gebracht. Ze zeiden dat er een aanhoudingsbevel tegen u was omdat u beschuldigd werd contact te houden met de verdwenen militair en jongeren te ronselen voor zijn rebellenbeweging. Een jongere zou daarbij tegen u getuigd hebben. Uw oom en Lewis gingen opnieuw naar u op zoek. Er werd opnieuw betaald en na vier dagen werd u vrijgelaten. U werd daarbij gewaarschuwd dat u werd vrijgelaten maar dat u het land diende te verlaten. U kocht een vliegtuigticket en op 29 juni 2022 nam u het vliegtuig naar België. Bij uw aankomst in België werd u echter tegengehouden samen met 6 anderen omwille van een onduidelijk reisdoel. U werd daarbij overgebracht naar het gesloten transitcentrum Caricole. Op 30 juni 2022 diende u een verzoek tot internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u een medisch attest neer waarin uw littekens worden beschreven. Op 09 augustus 2022 bezorgt uw advocaat het Commissariaat-generaal een aantal foto's die werden genomen gedurende uw detentie.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid met betrekking tot uw identiteit en/of uw nationaliteit door valse informatie of valse documenten te verstrekken of door informatie of relevante documenten die een negatieve invloed op de beslissing hadden kunnen hebben, achter te houden, rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart te vrezen gedood te worden door de Burundese autoriteiten vanwege uw vermeende banden met de verdwenen militair Pascal en het ronselen van jongeren voor een rebellenbeweging. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw bewering om deze redenen door de Burundese autoriteiten geïmagineerd te zijn geweest.

Het schaadt uw geloofwaardigheid fundamenteel dat u zo goed als geen kennis heeft over de persoon die aan de basis ligt van de problemen die u verklaart te hebben gekend in Burundi.

U verklaart kortweg niets te weten over de militair waar u voor werkte. Het meest in het oog springende hierbij is dat u zelfs zijn volledige naam niet kent. U kent hem louter als Pascal en zou nooit zijn volledige naam gevraagd hebben of te weten zijn gekomen (notities persoonlijk onderhoud (verder CGVS) p.10). **Het is uitermate frappant dat u van de spilfiguur binnen uw asielrelaas, degene die ervoor zorgde dat u geïmagineerd werd door de Burundese autoriteiten en waarover u bovendien werd ondervraagd zelfs de volledige naam niet zou zijn te weten gekomen.** Dit ondergraaft dan ook reeds fundamenteel uw geloofwaardigheid met betrekking tot de problemen die u zou hebben gekend. Wanneer u verder wordt gevraagd alles wat u over deze militair weet te vertellen verklaart u enkel dat hij verdwenen is en vertrokken zou zijn in de bossen.

Wanneer wordt aangedrongen te vertellen wat u nog meer over hem weet verklaart u niets anders over hem te weten (CGVS p.12). **U weet geen enkele bijkomende informatie te verschaffen over de inhoud van zijn job.** U meent dat hij militair is omdat u hem in militair uniform zag maar kan niet nog maar een begin van verduidelijking geven over zijn positie binnen het leger. U weet zelfs niet mee te geven of het een reguliere soldaat betreft of iemand van een hogere rang (CGVS p.12). **Ook over zijn familie weet u niets.** U weet niet of hij gehuwd is en of hij kinderen heeft (CGVS p.12). Van een persoon die u gedurende drie maanden dagelijks vervoerde valt het binnen de verwachtingen dat u toch enige informatie over hem zou zijn te weten gekomen. U verklaart niet over dergelijke dingen met hem gepraat te hebben en dat hij u altijd enkel naar uw werk had gevraagd (CGVS p.12).

Ook over wat met deze militair gebeurde of wat zijn beweegredenen waren om te verdwijnen heeft u geen enkele kennis. U verklaart niet te weten wat met hem gebeurde, u hoorde enkel bij uw arrestatie dat hij verdwenen zou zijn en naar het woud zou zijn getrokken om daar een rebellengroep te vormen (CGVS p.17). U weet daarbij echter niet of hij effectief betrokken was bij enige politieke beweging of rebellengroep. U herhaalt hier helemaal niets van af te weten (CGVS p.17).

Terzijde dient eveneens opgemerkt dat u evenmin in detail weet te treden over waar u deze militair ging oppikken en waar u deze terug afzette. U verklaart hem aan zijn woning in de wijk Aziatique dagelijks te zijn gaan halen, u weet echter niet te preciseren waar hij precies woonde. U kent de naam van de straat niet. Ook de plaats waar u hem diende af te zetten kan u niet exact situeren. U noemt de wijk maar verklaart ook daar de straten niet te kennen en hem enkel op een hoek te hebben afgezet waarna hij te voet verder ging (CGVS p.10-11). **Dat u van een job die u gedurende drie maanden deed niet meer in detail zou kunnen treden schaadt verder uw geloofwaardigheid.** Alleen al het feit dat u niet bekend zou zijn met deze straten terwijl u sinds 2007 als taxichauffeur zou hebben gewerkt (CGVS p.8), is bovendien reeds opmerkelijk op zich.

Ook achteraf deed u niet de minste inspanning om zich te informeren over de persoon die aan de basis ligt van uw problemen. U verklaart op geen enkel moment getracht te hebben meer informatie over hem te verkrijgen (CGVS p.12 en p.17). U verklaart achteraf niets meer over hem gehoord te hebben en hier ook niets van af te willen weten. Op geen enkele manier heeft u enige informatie over hem bekomen, noch via kennissen noch via de media of andere kanalen. Zelfs of anderen gelijkaardige problemen kregen omwille van de verdwijning van deze militair weet u niet weer te geven (CGVS p.19). **Van iemand die zijn land van oorsprong verlaat omdat hij vreest voor zijn leven valt te verwachten dat deze enige interesse toont in de achtergrond van zijn problemen, het feit dat u dit naliet schaadt verder uw geloofwaardigheid.**

Het gegeven dat u geen enkele informatie weet te verschaffen over deze militair zorgt er dan ook voor dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan het feit dat u omwille van uw contact met deze persoon enige problemen zou hebben gekend.

-Waar u verklaart problemen te hebben gekend nadat u terugkeerde uit Uganda kan ook hier geen enkel geloof aan worden gehecht.

Vooreerst brengt u deze problemen rechtstreeks in verband met de problemen die u zou gekend hebben omwille van het verdwijnen van de militair waar u voor werkte. U verklaart naast deze problemen geen andere problemen te hebben gekend (CGVS p.15-16) en voor deze eerste arrestatie nooit in de problemen te zijn gekomen (CGVS p.17). U verklaart dat zij te weten kwamen dat u naar Uganda reisde en om die reden dachten dat u samenwerkte met deze militair om hem jongeren te brengen (CGVS p.19). Gezien hierboven reeds werd geargumenteed dat geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen problemen te hebben gekend omwille van het contact met deze militair, vloeit hier logischerwijs uit voort dat ook aan deze door u aangehaalde problemen evenmin enig geloof kan worden gehecht.

Daarenboven is het, indien al enig geloof zou worden gehecht aan deze initiële problemen – quod non – gezien uw profiel weinig geloofwaardig dat u blijvend geviseerd zou zijn geweest door de Burundese autoriteiten. U verklaart op geen enkele manier politiek actief te zijn of ook maar enige interesse te hebben in politiek. U bent niet lid van enige organisaties of politieke bewegingen, nam nooit deel aan politieke activiteiten, ging nooit manifesteren of protesteren en verklaart zelfs dat politiek u in het geheel niet interesseert. Ook in uw familie weet u niemand die zich politiek zou engageren (CGVS p.14). **Gezien uw volledig apolitieke profiel is het reeds op zich uiterst opmerkelijk dat u de aandacht zou trekken van de Burundese autoriteiten en dat in die mate dat zij u naar het leven zouden staan.**

Daarnaast verklaart u eveneens geen enkel probleem te hebben gekend tussen uw eerste arrestatie in juni 2021 en uw tweede arrestatie in juni 2022, wat het des te ongeloofwaardig maakt dat u alsnog enige problemen zou hebben gekend. U verklaart in deze periode geen enkel probleem te hebben gekend. U liet u verzorgen na uw eerste arrestatie en ging vervolgens terug aan het werk (CGVS p.9, p.15 en p.19). **U weet vervolgens niet overtuigend weer te geven wat er voor zorgde dat u terug onder de aandacht kwam van de Burundese autoriteiten.** U verklaart dat zij op de hoogte zullen zijn geweest van uw reis naar Uganda en u om die reden terug hebben opgepakt, maar u weet echter niet weer te geven hoe ze dit zouden zijn te weten gekomen. U verklaart dat ze zullen gehoord hebben dat u in Uganda was maar verklaart niet te weten hoe ze dit vernamen. U verklaart dit te hebben gevraagd maar niemand gaf u hier enig antwoord op. Wanneer u wordt gevraagd op welke manier zij dit mogelijks zouden zijn te weten gekomen verklaart u opnieuw dit niet te weten. Pas wanneer hier nogmaals op wordt aangedrongen verklaart u dat zij u misschien al die tijd gevolgd hebben om na te gaan of u werkelijk niets over deze militair afweet. U zou echter in het jaar tussen uw beider arrestaties nooit opgemerkt hebben dat u werd gevolgd (CGVS p.19). U verklaart dat er verder niets anders was gebeurd dat een aanleiding zou kunnen vormen voor uw tweede arrestatie (CGVS p.20). Evenmin weet u of zij op enige andere manier informatie over u hebben trachten te bekomen (CGVS p.20-21). **Dat u op geen enkele manier zou weten aan te geven op welke manier zij u een jaar lang in de gaten zouden hebben gehouden en u dit op geen enkel eerder moment als een probleem omschrijft aangezien u aangeeft geen problemen te hebben gekend in die periode zorgt er voor dat het uiterst weinig aannemelijk wordt bevonden dat u daadwerkelijk onder de aandacht van de Burundese autoriteiten zou hebben gestaan.**

Ten slotte meent het Commissariaat-generaal in het licht van de objectieve informatie waarover het beschikt (Cedoca, COI Focus: « Burundi – Le traitement réservé par les autorités nationales à leurs ressortissants de retour dans le pays » van 28 februari 2022 https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_burundi_le_traitement_reserve_par_les_autorites_nationales_a_20220228.pdf) dat het loutere feit dat een Burundese onderdaan in België heeft verbleven of er is doorgereisd, meer bepaald als verzoeker om internationale bescherming, niet van dien aard is dat hierdoor, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging ontstaat indien hij naar Burundi terugkeert.

Ten eerste, hoewel in 2015 de betrekkingen tussen België en Burundi verslechterden, blijkt uit de objectieve informatie dat de diplomatieke betrekkingen tussen Burundi en de Europese Unie en specifiek België sinds enkele jaren ontspannen.

Hoewel verwijzingen naar "kolonistoren" nog steeds vaak voorkomen in het discours van hooggeplaatste politici, is de vijandigheid van de Burundese staat ten opzichte van België sinds 2018 afgenomen. Zo hebben er sinds eind 2020 verscheidene officiële ontmoetingen op hoog niveau plaatsgevonden tussen president Ndayishimiye of zijn minister van Buitenlandse Zaken, Albert Shingiro, en vertegenwoordigers van de Europese Unie en haar lidstaten, waaronder België, zowel in Bujumbura als in Europa. Op 15 februari 2022 vloog president Ndayishimiye naar Brussel om deel te nemen aan de top

tussen de Europese Unie en de Afrikaanse Unie op 17 en 18 februari 2022. Dit is het eerste bezoek van een Burundees staatshoofd aan Europa sinds 2014.

Deze ontspanning in de relaties tussen Burundi en België wordt bovendien bevestigd en benadrukt door verschillende door Cedoca gecontacteerde bronnen, die van mening zijn dat individuele verblijven van Burundese onderdanen hierdoor in het algemeen minder verdacht en minder riskant worden.

Wat de terugkeer van Burundese onderdanen naar hun land betreft, hoewel de Dienst Vreemdelingenzaken tussen 2019 en 2022 13 vrijwillige terugkeren registreerde, meldde de DVZ dat er in diezelfde periode geen gedwongen terugkeer had plaatsgevonden.

De Dienst Vreemdelingenzaken benadrukt dat de plaatselijke autoriteiten in geval van gedwongen repatriëring vooraf worden ingelicht want de laissez-passers worden uitgereikt op basis van de vluchtgegevens die de DVZ aan de ambassade van het desbetreffende land verstrekt. De DVZ deelt echter nooit mee dat een persoon een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Er is dus geen reden om aan te nemen dat de Burundese autoriteiten ervan op de hoogte zouden kunnen zijn dat een van hun onderdanen die naar het land is teruggekeerd, in België een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Hoewel de eind 2021 aangenomen wet tot regeling van de migraties naar Burundi de illegale binnenkomst, het illegale verblijf en het illegale vertrek uit het land strafbaar stelt, heeft Cedoca bovendien geen enkele wettelijke bepaling gevonden die veroordeelt dat iemand internationale bescherming heeft aangevraagd of in Europa heeft verbleven.

Vervolgens, wat de aanwezigheid van de Burundese autoriteiten op de luchthaven van Bujumbura betreft, waren de meeste gesprekspartners van het CGVS het eens over de aanwezigheid van de politie - met name de medewerkers van het Commissariaat-generaal voor Migratie (de vroegere "police de l'air, des frontières et des étrangers" (P.A.F.E.), die de immigratie en emigratie regelt en de reisdocumenten controleert) - en over de aanwezigheid van de Nationale Inlichtingendienst (SNR), hoewel ze niet allemaal dezelfde autoriteiten vermelden. Andere afzonderlijke gesprekspartners melden de aanwezigheid van andere instellingen zoals de nationale politie, agenten van het presidentschap, militairen, ontvangers van de Burundese belastingdienst en gezondheidsmedewerkers van het Nationaal Instituut voor Volksgezondheid.

Eenmaal op Burundese bodem maakt geen enkele contactpersoon melding van specifieke procedures of controles voor Burundezers die naar het land terugkeren.

Bovendien stelde de door de Mensenrechtenraad van de Verenigde Naties opgerichte onderzoekscommissie voor Burundi sinds maart 2020 vast dat de vijandigheid jegens gerepatrieerden is afgenomen en maakt geen enkel internationaal verslag over de mensenrechtensituatie in Burundi sinds 2019 melding van problemen bij de terugkeer op het grondgebied van Burundese onderdanen die vanuit België (of andere plaatsen) per vliegtuig terugkeren.

Het Commissariaat-generaal heeft van zijn gesprekspartners geen precieze of concrete informatie gekregen over eventuele problemen waarmee uitgeprocedeerde verzoekers om internationale bescherming in Europa, met name in België, worden geconfronteerd. Het CGVS beschikt dus niet over aanwijzingen dat een Burundese onderdaan die naar Burundi terugkeert, problemen met zijn autoriteiten zou hebben alleen omdat hij door België is gereisd of in België heeft verbleven.

Hoewel sommige gesprekspartners afzonderlijk melding maakten van eventuele probleemsituaties voor bepaalde categorieën van personen (leden van de burgermaatschappij, journalisten, politieke tegenstanders, personen die openlijk kritiek hebben op de regering, enz.) of voorbeelden noemden van personen die werden onderworpen aan ernstige verhoren, werden gearresteerd of zelfs opgesloten, stelt het Commissariaat-generaal vast dat geen van deze gesprekspartners ook maar de geringste concrete informatie verstrekte over de identiteit en het profiel van de genoemde voorbeelden. Het Commissariaat-generaal merkt evenwel op dat de meesten als enig concreet geval dat van Beatrice Nyamoya noemen, die in november 2021 bij haar terugkeer naar Burundi werd gearresteerd en een week lang werd vastgehouden.

Het Commissariaat-generaal stelt echter vast dat zij uit Rwanda - en niet uit België - terugkeerde en wijst op een aantal zeer specifieke elementen van haar profiel die de aandacht van de autoriteiten kunnen trekken: zij is een bekende activiste voor vrouwenrechten en is verwant met een politieke tegenstander in ballingschap die kritisch staat tegenover de regering. Het gaat hier dus om een specifiek geval van een

persoon met een profiel van politieke tegenstander, zodat uit dit individuele geval geen algemene conclusies kunnen worden getrokken met betrekking tot alle Burundese onderdanen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat het over geen enkele informatie beschikt op grond waarvan het zou kunnen stellen dat een Burundese onderdaan, louter op grond van zijn passage of verblijf in België, in de ogen van de Burundese autoriteiten zou kunnen worden verdacht van sympathie voor de oppositie, en dat deze passage of dit verblijf bijgevolg geen enkele Burundese onderdaan blootstelt aan een ernstig risico op vervolging wegens zijn politieke opvattingen of politieke opvattingen die hem worden toegeschreven.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Het medisch attest dat u neerlegt waaruit blijkt dat u verschillende littekens heeft opgelopen die u kadert binnen uw detentie weet niet te overtuigen. Een dergelijk attest brengt op zich niets bij over de omstandigheden waarin u deze verwondingen zou zijn opgelopen, dit wordt louter opgemaakt op basis van uw verklaringen aangezien de arts geenszins getuige was van de feiten. Uit bovenstaande blijkt dan ook dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen hieromtrent. De foto's die u neerlegt kunnen deze appreciatie evenmin wijzigen. Er kan bezwaarlijk worden ingezien hoe een dergelijke foto de geloofwaardigheid van uw relaas zou kunnen herstellen. Dergelijke foto's kunnen namelijk gemakkelijk in scène worden gezet en bevatten geen enkel objectief element voor de feiten die u aanhaalt.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd jou de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 09 augustus 2022. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus kan aan een verzoeker om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer het willekeurig geweld als gevolg van het gewapende conflict in het land van herkomst zodanig groot is dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat een burger die naar het desbetreffende land of, in voorkomend geval, naar de desbetreffende regio terugkeert, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980.

Uit informatie in het bezit van het CGVS (zie COI Focus: Burundi " Situation sécuritaire" van 31 januari <https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coifocusburundi.situationsecuritaire20220131.pdf>) blijkt dat de veiligheidssituatie in Burundi onstabiel blijft.

Op politiek vlak begon in april 2015 een nieuwe crisis met de aankondiging van president Nkurunziza dat hij een derde mandaat ambieerde. Sindsdien zijn de tegenstanders van het regime (of degenen die als zodanig worden beschouwd) het slachtoffer van ernstige repressie. Latere gebeurtenissen veranderden deze situatie niet. In mei 2018 versterkte een nieuwe grondwet, goedgekeurd door een volksreferendum, namelijk de macht van president Nkurunziza en consolideerde de politieke dominantie van de CNDD-FDD, die mettertijd een "staatspartij" is geworden. In juni 2020 vormde de nieuwe president, Evariste Ndayishimiye (winnaar van de presidentsverkiezingen van mei 2020 die vroegtijdig de eed aflegde na het plotse overlijden van zijn voorganger Pierre Nkurunziza) een regering die uitsluitend bestond uit leden van de CNDD-FDD, waaronder verscheidene "hardliners" van het regime. Waarnemers maken melding van voortdurende systematische aanvallen op leden van de oppositie (of zij die als zodanig worden beschouwd) als onderdeel van een overheidsbeleid.

Wat de veiligheid betreft, wordt Burundi momenteel geconfronteerd met diverse vormen van geweld. Het kan gaan om gewapende conflicten, willekeurige aanvallen op burgers, politiek geweld of criminaliteit.

Hoewel de conflicten tussen de ordetroepen en gewapende groepen sinds juni 2021 weer opleven, blijkt uit de bovengenoemde informatie niet dat de situatie in Burundi een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980 kan worden genoemd.

Deze gewelddaden blijven immers uiterst beperkt in tijd en ruimte. Gewapende conflicten en invallen deden zich in 2020 en 2021 vooral voor in de grensprovincies met de DRC en Rwanda en rond het aan Rwanda grenzende Kibira-woud. Hoewel sommige aanvallen werden opgeëist door de

rebellengroepering RED Tabara, zijn waarnemers van mening dat in de DRC gevestigde gewapende groeperingen geen geloofwaardige en reële bedreiging voor het regime vormen.

Hoewel deze geïsoleerde en sporadische gewelddaden gericht zijn tegen de ordetroepen, militairen en leden van de regeringspartij, werd sinds twee jaar een groter aantal burgers onder de slachtoffers geregistreerd.

Zo waren sinds mei 2021 verscheidene gewapende aanvallen (met name met granaten) op openbare plaatsen (bushaltes, busstation, markt, bioscoop) gericht tegen burgers, zonder dat de daders werden geïdentificeerd of hun motieven werden opgehelderd. Hoewel er sinds mei 2021 sprake is van een opleving van willekeurige aanvallen op burgers, zijn deze aanvallen bijzonder geïsoleerd en sporadisch.

De mensenrechtenschendingen werden na de verkiezingen van 2020 minder intensief. Na de gewapende aanvallen die vanaf mei 2021 plaatsvonden (waarbij slachtoffers vielen onder de burgerbevolking en leden van de ordetroepen en de regeringspartij), is er echter sprake van een opleving van de schendingen en een reactivering van de Imbonerakure. Bij het opsporen van de verantwoordelijken voor deze incidenten maakten verschillende bronnen melding van willekeurige arrestaties en opsluitingen, foltering, seksueel geweld, alsook van gedwongen verdwijningen en buitengerechtelijke executies. De onderzoekscommissie van de VN meldt dat personen die verdacht worden van samenwerking met gewapende groepen, werden geïdentificeerd op basis van etnische en/of politieke profilering. Het gaat om opposanten, met name CNL-activisten, ex-FAB-leden en hun familieleden, jonge Tutsi's en sommige repatrianten uit de buurlanden.

Over het algemeen zijn de meeste waarnemers het er nog steeds over eens dat de crisis in de eerste plaats van politieke aard is. De commissie meldt in september 2021 dat de democratische ruimte gesloten blijft en dat de controle op de media en het maatschappelijk middenveld niet afneemt. Zij meldt dat de autoriteiten (hoge ambtenaren, leger, ordetroepen, plaatselijke administratieve autoriteiten en Imbonerakure) zich vooral richten tegen personen die geen steun betuigen aan de CNDD-FDD of aan de president (met name door te weigeren lid te worden van de partij of financiële bijdragen te leveren), leden van de CNL en soms leden van andere oppositiepartijen, familieleden van echte of vermeende tegenstanders, personen die verdacht worden van betrokkenheid bij gewapende aanvallen of van samenwerking met gewapende groepen.

Uit bovengenoemde objectieve informatie blijkt dat de gewelddadige incidenten die in Burundi werden waargenomen, in hoge mate doelgericht zijn. Bij deze incidenten vallen ook minder slachtoffers dan in de eerste jaren van de crisis.

Het CGVS is derhalve van oordeel dat Burundi, ondanks een nog steeds onstabiele veiligheidssituatie die nauwlettend in het oog moet worden gehouden, momenteel noch in Bujumbura noch in de provincies in de greep is van willekeurig, niet-doelgericht geweld.

Bijgevolg moet worden geconcludeerd dat de huidige situatie in Burundi geen situatie is van "willekeurig geweld" als gevolg van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat het beroep tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 39/57, §1, 2e lid, 2° van de Vreemdelingenwet binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing dient te worden ingediend."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; van artikel 3 van het EVRM (Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4

november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955), de materiële motiveringsplicht; het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur.

Na een theoretisch betoog over de door geschonden geacht bepalingen en beginselen, de bewijslast in asielzaken en de elementen die moeten worden in aanmerking genomen om de geloofwaardigheid te beoordelen en de samenwerkingsplicht van het CGVS, hekelt verzoeker het feit dat zijn relaas niet au sérieux wordt genomen. Hij betoogt hierover als volgt: *“Verder hekelt verzoeker dat de geloofwaardigheid van het relaas in eerste instantie wordt afgerekend op punten die los staan van de mogelijke vervolging. Zo kan er verzoeker niet worden verweten dat hij niet van alle aspecten of minder belangrijk details op de hoogte is. Het CGVS miskent bovendien de bewijskracht van de talrijke documenten van verzoeker en baseert haar gehele falende motivering op details die niet determinerend zijn bij de beoordeling van de asielaanvraag. Zo kunnen de mogelijke kleine discrepanties tussen het DVZ interview en het CGVS interview die niet van aard zijn enig doorslaggevend effect te hebben op de asielbeoordeling niet worden weerhouden bij de beoordeling over het gegronde karakter van de asielaanvraag. Zelfs al is er geen absolute zekerheid dat verzoeker zou worden vervolgd - quod non -, op zijn minst blijkt uit de informatie die verzoeker aangeeft dat er een redelijke kans bestaat dat hij zal worden vervolgd en moet op zijn minst worden vastgesteld dat het asielrelaas gebeurd zou kunnen zijn. Het CGVS had alle beschikbare middelen kunnen aanwenden om andere nodige bewijzen te verzamelen, uit de bestreden beslissing blijkt dat het CGVS die inspanning niet heeft geleverd ; Voor zover er zou van kunnen worden uitgegaan - quod non – dat verzoeker geen afdoende bewijselementen kon voorleggen dient verzoeker zijn asielaanvraag als geloofwaardig te worden bevonden, aangezien : hij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven ; alle relevante elementen waarover hij beschikt zijn vorgelegd; de verklaringen van verzoeker zijn aannemelijk en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; verzoeker heeft zijn asielaanvraag zo spoedig mogelijk ingediend (verzoeker deed dit onmiddellijk bij zijn aankomst in België); onder meer gelet op de hierboven staande objectieve informatie kan verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig worden beschouwd. Verzoeker hekelt het feit dat het CGVS zijn asielrelaas als ongeloofwaardig afdoet. Verzoeker heeft een gegronde vrees in zijn thuisland hetgeen de reden vormt van zijn vertrek. Indien Verzoeker terug zou moeten keren naar zijn thuisland zal hij aldaar gevisieerd worden. Verzoeker werd in het verleden reeds het voorwerp van vervolgingen. Uit het voorgaande blijkt dat de vaststellingen door het CGVS niet van die aard zijn dat het CGVS de geloofwaardigheid van verzoeker in vraag kon stellen en overtuigt verzoeker dus wel degelijk dat hij de terugkeer naar zijn thuisland dient te vrezen. Hij toont bijgevolg aan dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, en/of een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet. Uit het bovenstaande volgt minstens dat verzoeker bij terugkeer naar Kameroen in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing beweert in een toestand zal terechtkomen die een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Bijgevolg is de bestreden beslissing niet van die aard dat de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op motieven steunt waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. De motivering van de bestreden beslissing is derhalve niet deugdzzaam. Het CGVS hield met de hierboven aangehaalde elementen geen rekening en onderzocht deze niet, noch paste ze toe op verzoeker. De door het CGVS aangehaalde elementen kunnen deze situatie en analyse niet weerleggen. Uit het voorgaande blijkt dat het CGVS dus tenminste onvoldoende onderzoek gevoerd heeft naar de concrete mogelijkheid voor verzoeker om zich te hervestigen in Kameroen en aldaar een menswaardig leven te leiden - quod non.”*

Verzoeker vraagt in hooforde de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen en in subsidiaire orde hem de subsidiaire bescherming te verlenen.

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bijlage 25 verzoeker;
2. Beslissing tot vasthouding verzoeker;
3. Bestreden beslissing van het CGVS.

3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of

staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "Kwalificatierichtlijn") en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, "*indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker*" (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielerzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: "*a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.*"

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

4.2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker aan de grens werd tegengehouden in het bezit van een geldig Burundees paspoort (zie administratief dossier, bijlage 38bis) en dat hem de toegang tot het grondgebied werd geweigerd omwille van een onduidelijk reismotief. De Raad stelt vast dat de identiteit en Burundese nationaliteit van verzoeker niet worden betwist.

4.3. Het verzoek om internationale bescherming is gebaseerd op verzoekers vrees voor vervolging vanwege de Burundese autoriteiten omwille van zijn vermeende banden met een militair, genaamd P., voor wie hij gedurende drie maanden als taxichauffeur had gewerkt, maar die daarna verdween. Volgens zijn verklaringen werd verzoeker op 5 juni 2021 door twee politieagenten en een jongere meegenomen en naar het kerkhof van Shindadaye gebracht waar hij twee dagen werd vastgehouden en geslagen en gevraagd werd waar de militair P. was. Na betaling van een geldsom door zijn familie werd verzoeker weer vrijgelaten. Volgens zijn verklaringen ontmoette verzoeker in februari 2022 A.K., de leider van een muziekgroep, en werd voor hem een paspoort en visum geregeld om mee te gaan met de muziekgroep als tambourspeler. Volgens zijn verklaringen werd verzoeker, die ondertussen opnieuw als taxichauffeur werkte, op 21 juni 2022 een tweede keer thuis opgepakt door twee jongeren en een politieagent met een pick-up truck. Verzoeker werd geblinddoekt en meegenomen naar een plaats waar hem verteld werd dat hij bij *“Documentation”* was. Een persoon vertelde hem dat ze informatie hadden dat verzoeker jongeren naar de militair P. bracht in de bush. Na vier dagen werd verzoeker vrijgelaten, opnieuw met tussenkomst van L. en betaling van een geldsom. Verzoeker hield zich schuil bij L. tot hij op 29 juni 2022 het vliegtuig nam naar Brussel (notities PO, p. 14-15). Verzoeker verklaart geen andere problemen te hebben gekend in Burundi.

4.4. Na grondige analyse van verzoekers verklaringen, de door hem voorgelegde documenten, de beschikbare objectieve landeninformatie, het administratief en rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, stelt de Raad, in navolging van de bestreden beslissing, vast dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten en zijn bewering dat hij werd gevisieerd door de Burundese autoriteiten omwille van zijn vermeende betrokkenheid bij het ronselen van jongeren voor een rebellenbeweging, geleid door de militair P..

De kern van verzoekers asielrelaas is dat hij door de Burundese autoriteiten er valselijk van beschuldigd werd jongeren naar de militair P. te brengen, die zich in de bush zou hebben teruggetrokken om een rebellenbeweging op de been te brengen.

De Raad stelt vooreerst vast, zoals terecht gemotiveerd in de bestreden beslissing, dat verzoeker nagenoeg niets weet te vertellen over de militair P. die hij gedurende drie maanden zou hebben vervoerd. Aan verzoeker werden gedurende het persoonlijk onderhoud verschillende vragen gesteld over deze militair en de plaatsen waar hij deze persoon moest naartoe voeren.

Verzoeker kent enkel de voornaam van deze militair, kent de naam van de straat niet waar hij P. moest ophalen en evenmin de naam van de straat waar hij hem moest afzetten. Verzoeker weet niets te vertellen over de rang of functie van deze militair (PO, p. 12), behalve dat hij een militair uniform droeg, of over zijn familie. Verzoeker verklaart evenwel dat hij als taxichauffeur gedurende drie maanden elke dag P. thuis moest ophalen en hem ter bestemming brengen. Dat verzoeker, die gedurende drie maanden elke dag P. moest vervoeren werkelijk niets anders over deze persoon weet te vertellen dan zijn voornaam en het

feit dat hij een militair uniform en een huisknecht had, en zelfs niet het precieze adres waar hij hem moest ophalen, ondermijnt reeds in belangrijke mate de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Er kan immers redelijkerwijze aangenomen worden dat verzoeker, indien hij daadwerkelijk gedurende drie maanden P. ging ophalen bij hem thuis, minstens de naam van de straat zou kunnen noemen. Verzoeker verklaart evenwel de naam van de straat niet te kennen en is slechts in staat de wijk te benoemen (PO, p. 10). Verder verklaart verzoeker zelf dat hij wel degelijk met P. praatte tijdens hun autoritten. Dat het daarbij enkel zou gegaan zijn over verzoekers werk, zoals hij verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud, is in de door verzoeker geschetste omstandigheden, weinig overtuigend.

In de bestreden beslissing wordt dan ook op goede gronden als volgt gemotiveerd met betrekking tot zijn beweerde band met P. en de arrestatie die er het gevolg van was: *“Wanneer u verder wordt gevraagd alles wat u over deze militair weet te vertellen verklaart u enkel dat hij verdwenen is en vertrokken zou zijn in de bossen. Wanneer wordt aangedrongen te vertellen wat u nog meer over hem weet verklaart u niets anders over hem te weten (CGVS p.12). U weet geen enkele bijkomende informatie te verschaffen over de inhoud van zijn job. U meent dat hij militair is omdat u hem in militair uniform zag maar kan niet nog maar een begin van verduidelijking geven over zijn positie binnen het leger. U weet zelfs niet mee te geven of het een reguliere soldaat betreft of iemand van een hogere rang (CGVS p.12). Ook over zijn familie weet u niets. U weet niet of hij gehuwd is en of hij kinderen heeft (CGVS p.12). Van een persoon die u gedurende drie maanden dagelijks vervoerde valt het binnen de verwachtingen dat u toch enige informatie over hem zou zijn te weten gekomen. U verklaart niet over dergelijke dingen met hem gepraat te hebben en dat hij u altijd enkel naar uw werk had gevraagd (CGVS p.12). Ook over wat met deze militair gebeurde of wat zijn beweegredenen waren om te verdwijnen heeft u geen enkele kennis. U verklaart niet te weten wat met hem gebeurde, u hoorde enkel bij uw arrestatie dat hij verdwenen zou zijn en naar het woud zou zijn getrokken om daar een rebellengroep te vormen (CGVS p.17). U weet daarbij echter niet of hij effectief betrokken was bij enige politieke beweging of rebellengroep. U herhaalt hier helemaal niets van af te weten (CGVS p.17). Terzijde dient eveneens opgemerkt dat u evenmin in detail weet te treden over waar u deze militair ging oppikken en waar u deze terug afzette. U verklaart hem aan zijn woning in de wijk Aziatique dagelijks te zijn gaan halen, u weet echter niet te preciseren waar hij precies woonde. U kent de naam van de straat niet. Ook de plaats waar u hem diende af te zetten kan u niet exact situeren. U noemt de wijk maar verklaart ook daar de straten niet te kennen en hem enkel op een hoek te hebben afgezet waarna hij te voet verder ging (CGVS p.10-11). Dat u van een job die u gedurende drie maanden deed niet meer in detail zou kunnen treden schaadt verder uw geloofwaardigheid. Alleen al het feit dat u niet bekend zou zijn met deze straten terwijl u sinds 2007 als taxichauffeur zou hebben gewerkt (CGVS p.8), is bovendien reeds opmerkelijk op zich.”* De Raad kan slechts vaststellen dat in het verzoekschrift op geen enkele wijze concreet wordt ingegaan op deze pertinente motieven en dat zelfs geen poging wordt ondernomen om deze te weerleggen.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker evenmin enige informatie kan meedelen over de reden waarom de militair verdween en wat er met hem gebeurde en verzoeker, ook na de verdwijning van P. en nadat hij de eerste maal werd opgepakt in juni 2021, blijkbaar ook niets heeft ondernomen om hier meer over te weten te komen. Verzoeker verklaart immers, gevraagd of hij achteraf nog iets gehoord heeft, of hij werkelijk een rebellengroep heeft gevormd: *“Nee, toen ik gearresteerd werd, ik wou er niets van weten en het is iets waar ik niets van af weet. Heeft u daarna nog enig nieuws van hem gehad, in de media, onder vrienden, in de wijk? Ik heb niets gehoord. Heeft u opgezocht of nagevraagd wat er met hem gebeurd kon zijn? Nee, ik heb niets gedaan om te weten.”* (PO, p. 17). Het is weinig geloofwaardig dat verzoeker, die verklaart dat hij in juni 2021 gedurende twee dagen zou zijn vastgehouden omwille van zijn vermeende banden met P. en die door tussenkomst van een vriend van zijn oom L. zou zijn vrijgelaten, helemaal niets zou weten over de activiteiten van deze militair en zijn verdwijning en zelfs niet eens zou hebben getracht hier meer over te weten. Vermits verzoeker verklaart door twee politieagenten te zijn opgepakt en vastgehouden, kan aangenomen worden dat L., die zijn vrijlating tot tweemaal toe bewerkstelligde, een zekere invloed had. Aangezien P. als een gevaar voor de autoriteiten werd beschouwd omdat hij ervan verdacht werd een rebellenbeweging te starten, kan ook redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker en zijn familie meer informatie moeten hebben gekregen minstens over de redenen waarom de verdwijning van deze militair zo belangrijk werd geacht dat verzoeker ervoor werd opgepakt.

Verzoekers totale onwetendheid over de militair P. en de rebellenbeweging die hij zou willen hebben opstarten, elementen die wel degelijk tot de kern behoren van zijn asielrelaas, aangezien verzoeker verklaart dat dit de reden is waarom hij tweemaal gearresteerd werd, en de vaststelling dat verzoeker ook na zijn eerste aanhouding op geen enkele manier meer trachtte te weten te komen over de verdwijning van P. en diens activiteiten, ondermijnen dan ook op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten.

Verder verklaart verzoeker uitdrukkelijk tussen zijn eerste beweerde aanhouding en zijn tweede aanhouding in juni 2022 geen problemen te hebben gekend. Volgens zijn verklaringen liet hij zich na zijn

vrijlating in juni 2021 verzorgen in het ziekenhuis, maar ging hij gewoon terug aan de slag als taxichauffeur. Verzoeker had ondertussen in februari 2022 A.K. ontmoet en werd voor verzoeker een paspoort geregeld om met de muziekgroep van A.K. mee op te treden in Europa (PO, p. 15). Uit niets kan blijken dat verzoekers plannen om mee te gaan met de muziekgroep ingegeven waren door de problemen die hij zou hebben gehad met de Burundese autoriteiten. Verzoeker verklaart hierover immers dat hij A.K. ontmoette en hem zei dat *“er werk was om te gaan tambour spelen in Nederland”* (PO, p. 15) en stelt ook dat hij een vriend had die tambour speelde en dat ze soms samenspeelden voor het amusement (PO, p. 13). Verzoeker verklaart bovendien uitdrukkelijk, gevraagd om welke reden hij in mei naar Kampala reisde om documenten te verkrijgen: *“De eerste keer had ik niet de bedoeling om het land te ontvluchten. A. had me gezegd dat ik werk zou kunnen gaan doen, op tambour kon gaan spelen in Nederland, het was om werk te zoeken”* (notities PO, p. 21).

Verzoeker legt ter staving van zijn verklaringen enkele foto's neer van een geboeide man, waarvan verzoeker beweert dat hij er op afgebeeld staat, en een medisch attest, opgesteld door de centrumarts TC 127 Steenokkerzeel op 5 juli 2022 ter staving van zijn relaas. De Raad stelt vast dat de foto's en het medisch attest geen ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse. Uit de foto's kan niet worden opgemaakt waar ze zijn genomen en in welke omstandigheden. De foto's kunnen *in casu* dan ook geen bewijswaarde worden toegedicht nu deze makkelijk in scene te zetten zijn en kunnen bijgevolg, samen beoordeeld met verzoekers verklaringen niet tot een andersluidende conclusie leiden met betrekking tot de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten. In het medisch attest worden littekens en snijwonden aan verzoekers rechterhand, linker pols en abdominaal vastgesteld en wordt vermeld dat deze letsels volgens de patiënt zijn *“toegebracht op 05/06/2020 door “Gouvernementele Politie”* (administratief dossier, stukken voorgelegd door de verzoeker, stukken 1 en 2). Niet alleen kan worden vastgesteld dat verzoeker blijkbaar het tijdstip waarop de letsels volgens hem werden toegebracht bij de centrumarts een jaar voor zijn arrestatie in juni 2021 situeerde, de Raad wijst er bovendien op dat het voorgelegde medisch attest enkel aantoonde dat verzoeker in het verleden verwondingen heeft opgelopen en hij daarvan tot op heden littekens vertoont. De Raad merkt op dat het medisch attest zelf geen uitspraak doet over de precieze feitelijke omstandigheden en de context waarin deze verwondingen en littekens werden opgelopen noch over de redenen waarom deze verwondingen werden toegebracht. De arts bevestigt nergens in het attest dat voorligt dat de vastgestelde verwondingen dan wel littekens daadwerkelijk overeenstemmen met de verklaringen van verzoeker, noch doet deze arts op enig andere wijze uitspraak over de fysieke oorzaak van de verwondingen/littekens. Er blijkt uit het medisch attest dus niet dat de vastgestelde verwondingen en littekens dermate overeenstemmend zijn met de verklaringen van verzoeker en dat andere verwondingen moeten worden uitgesloten en geen andere oorzaken voor de vastgestelde verwondingen/littekens mogelijk zijn. Uit het medisch attest kan op zich geen objectief en exclusief causaal verband worden afgeleid tussen de opgelopen littekens en verwondingen en de door verzoeker aangehaalde omstandigheden.

Hierboven werd reeds vastgesteld dat verzoeker de door hem aangehaalde problemen en eerste arrestatie van juni 2021 omwille van zijn werkzaamheden als taxichauffeur voor de militair P. die een rebellenbeweging wou opstarten, niet aannemelijk maakt omdat zijn verklaringen hierover volkomen ongeloofwaardig zijn en dat hij verklaarde geen enkel probleem te hebben gekend tussen juni 2021 en juni 2022, en dat zijn plannen om met de muziekgroep van A.K. mee te komen naar Nederland uitdrukkelijk niet waren ingegeven door de noodzaak om het land te ontvluchten, maar om met de groep mee op te treden. In zoverre verzoeker aanvoert dat hij denkt dat hij, na zijn vrijlating in juni 2021 werd gevolgd zonder het weten, kan deze loutere bewering geen afbreuk doen aan het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat verzoeker zijn verklaringen over beweerde band met de militair P. en zijn arrestatie in juni 2021 niet geloofwaardig zijn. Er kan bijgevolg evenmin geloof worden gehecht aan verzoekers loutere vermoeden dat hij na juni 2021 werd gevolgd door de Burundese politie om na te gaan of hij inderdaad niets wist over de verdwenen militair, zoals hij aan de politieagenten die hem destijds hadden opgepakt, had verklaard (PO, p. 19) en dat hij in juni 2022 een tweede keer werd opgepakt en vastgehouden en opnieuw door bemiddeling van L. kon vrijkomen. In de bestreden beslissing wordt bijgevolg terecht als volgt gemotiveerd: *“Daarnaast verklaart u eveneens geen enkel probleem te hebben gekend tussen uw eerste arrestatie in juni 2021 en uw tweede arrestatie in juni 2022, wat het des te ongeloofwaardig maakt dat u alsnog enige problemen zou hebben gekend. U verklaart in deze periode geen enkel probleem te hebben gekend. U liet u verzorgen na uw eerste arrestatie en ging vervolgens terug aan het werk (CGVS p.9, p. 15 en p. 19). U weet vervolgens niet overtuigend weer te geven wat er voor zorgde dat u terug onder de aandacht kwam van de Burundese autoriteiten. U verklaart dat zij op de hoogte zullen zijn geweest van uw reis naar Uganda en u om die reden terug hebben opgepakt, maar u weet echter niet weer te geven hoe ze dit zouden zijn te weten gekomen. U verklaart dat ze zullen gehoord hebben dat u in Uganda was maar verklaart niet te weten hoe ze dit vernamen. U verklaart dit te hebben gevraagd maar niemand gaf u hier enig antwoord op. Wanneer u wordt gevraagd op welke manier zij dit mogelijks zouden zijn te*

weten gekomen verklaart u opnieuw dit niet te weten. Pas wanneer hier nogmaals op wordt aangedrongen verklaart u dat zij u misschien al die tijd gevolgd hebben om na te gaan of u werkelijk niets over deze militair afweet. U zou echter in het jaar tussen uw beider arrestaties nooit opgemerkt hebben dat u werd gevolgd (CGVS p.19). U verklaart dat er verder niets anders was gebeurd dat een aanleiding zou kunnen vormen voor uw tweede arrestatie (CGVS p.20). Evenmin weet u of zij op enige andere manier informatie over u hebben trachten te bekomen (CGVS p.20-21). Dat u op geen enkele manier zou weten aan te geven op welke manier zij u een jaar lang in de gaten zouden hebben gehouden en u dit op geen enkel eerder moment als een probleem omschrijft aangezien u aangeeft geen problemen te hebben gekend in die periode zorgt er voor dat het uiterst weinig aannemelijk wordt bevonden dat u daadwerkelijk onder de aandacht van de Burundese autoriteiten zou hebben gestaan.” Eens te meer stelt de Raad vast dat in het verzoekschrift op geen enkele concrete wijze wordt ingegaan op deze pertinente motieven, die correct zijn en steun vinden in het administratief dossier en bijgevolg worden overgenomen door de Raad.

Tenslotte stelt de Raad vast dat verzoeker uitdrukkelijk verklaart dat hij geen andere problemen heeft gekend dan de door hem aangehaalde feiten, die om de hierboven uiteengezette redenen niet geloofwaardig zijn bevonden (PO, p. 15-16). Verzoeker verklaart ook uitdrukkelijk nooit politiek actief te zijn geweest en er nooit in geïnteresseerd te zijn geweest en verder ook geen politiek actieve familieleden te kennen (PO, p. 14).

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en draagkrachtig. Het komt verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. De Raad kan slechts vaststellen dat hij daartoe in gebreke blijft. In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er immers niet in om voormelde ongerijmdheden en onaannemelijkheden in zijn relaas zoals vastgesteld in de bestreden beslissing, te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft hij steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven en verder besproken door de Raad, te ontkrachten.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat aan verzoeker het voordeel van de twijfel niet kan worden gegund. Hierboven werd ook vastgesteld dat de vastgestelde ongerijmdheden en onaannemelijkheden wel degelijk de kern van verzoekers vluchtrelaas betreffen, met name zijn beweerde band met de verdwenen militair P. en de feiten die er het gevolg van zouden geweest zijn. Verzoekers loutere algemene betoog en verwijzingen naar rechtsleer over de beoordeling van geloofwaardigheid in asielzaken die moet focussen op de meest relevante elementen van de asielaanvraag met betrekking tot de gegronde vrees voor vervolging en/of het reële risico op ernstige schade, is dan ook niet dienstig. Evenmin hebben bovenstaande vaststellingen betrekking op minder belangrijke details, zoals verzoeker aanvoert, zonder evenwel op enigerlei wijze concreet aan te geven om welke “*minder belangrijke details*” het *in casu* dan wel zou gaan, noch wordt in de bestreden beslissing verwezen naar discrepanties tussen zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzake en het CGVS, zodat zijn alweer louter theoretische verwijzingen hiernaar in het verzoekschrift niet dienstig zijn. Met zijn, ook voor het overige, louter theoretische betoog over de interpretatie van de zwaarwichtigheid van vervolging en noodzaak van een individueel onderzoek van de concrete situatie waarin de betrokkene zich bevindt, doet verzoeker geen afbreuk aan hetgeen op pertinente wijze in de bestreden beslissing werd vastgesteld en gemotiveerd inzake de door hem aangehaalde, maar ongeloofwaardig bevonden vervolgingsfeiten.

Voorts stelt de Raad vast dat uit de COI Focus, “*Burundi – Le traitement réservé par les autorités nationales à leurs ressortissants de retour dans le pays*” van 28 februari 2022 en de COI Focus, “*Burundi – Situation sécuritaire*”, van 31 januari 2022, blijkt dat de vijandige houding van de Burundese Staat ten opzichte van België is afgenomen sinds 2018, dat er recent ontmoetingen op hoog niveau hebben plaatsgevonden op ministerieel niveau tussen beide landen en dat door Cedoca gecontacteerde bronnen van mening zijn dat individuele verblijven van Burundese onderdanen in België in het algemeen minder verdacht en riskant zijn als gevolg van de *détente* in de onderlinge relaties tussen beide landen. Volgens een aantal gecontacteerde bronnen kunnen personen met specifieke profielen zoals journalisten, politieke tegenstanders of personen die openlijk de Burundese regering bekritisieren, in de problemen komen bij terugkeer en worden voorbeelden genoemd van dergelijke personen die werden verhoord en zelfs

gearresteerd. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker geen dergelijk profiel heeft. Op basis van de landeninformatie die de Raad, die geen eigen onderzoeksbevoegdheid heeft, ter beschikking staat, moet worden vastgesteld dat er heden geen elementen voorliggen waaruit kan afgeleid worden dat een Burundese onderdaan, louter door zijn passage of verblijf in België door de Burundese autoriteiten zou worden verdacht van sympathie voor de oppositie of dat het louter verblijf in België als dusdanig zou resulteren in een toegeschreven politieke overtuiging en hierdoor vervolging zou riskeren. De Raad stelt vast dat in het verzoekschrift, waarin overigens verkeerdelijk wordt geargumenteed dat verzoeker vervolging vreest in Kameroen, de desbetreffende motieven in de bestreden beslissing ongemoeid laat en verder ook geen landeninformatie bijbrengt waaruit zou kunnen blijken dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert in de bestreden beslissing niet langer accuraat zou zijn of hieruit de verkeerde conclusies heeft getrokken.

Gelet op verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde documenten, en in acht genomen het geheel van zijn individuele omstandigheden en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van objectieve informatie over zijn land van herkomst, besluit de Raad dat verzoeker nalaat concreet aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert omwille van de door hem voorgehouden maar ongeloofwaardig bevonden vervolgingsfeiten of het feit dat hij op de luchthaven in Zaventem is aangehouden en vervolgens in het transitcentrum verbleven heeft.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in zijn land van herkomst.

5.2. In zoverre verzoeker zich, wat het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 b) van de Vreemdelingenwet betreft, baseert op de bovenvermelde vluchtmotieven, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de bovenstaande vaststellingen waarbij geconcludeerd werd dat verzoeker de voorgehouden problemen en zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt en evenmin aannemelijk maakt dat hij hij terugkeer naar zijn land van herkomst ernstige problemen riskeert omwille van het feit dat hij in België aan de grens heeft verbleven. Verzoeker brengt verder geen andere persoonlijke elementen of omstandigheden aan op basis waarvan in zijn hoofde kan worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviseerd.

5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

De commissaris-generaal zet in de bestreden beslissing op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Burundi: *“Uit informatie in het bezit van het CGVS (zie COI Focus: Burundi " Situation sécuritaire" van 31 januari <https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coifocusburundi.situationsecuritaire20220131.pdf> blijkt dat de veiligheidssituatie in Burundi onstabiel blijft. Op politiek vlak begon in april 2015 een nieuwe crisis met de aankondiging van president Nkurunziza dat hij een derde mandaat ambieerde. Sindsdien zijn de tegenstanders van het regime (of degenen die als zodanig worden beschouwd) het slachtoffer van ernstige repressie. Latere gebeurtenissen veranderden deze situatie niet. In mei 2018 versterkte een nieuwe grondwet, goedgekeurd door een volksreferendum, namelijk de macht van president Nkurunziza en consolideerde de politieke dominantie van de CNDD-FDD, die mettertijd een "staatspartij" is geworden. In juni 2020 vormde de nieuwe president, Evariste Ndayishimiye (winnaar van de presidentsverkiezingen*

van mei 2020 die vroegtijdig de eed aflegde na het plotse overlijden van zijn voorganger Pierre Nkurunziza) een regering die uitsluitend bestond uit leden van de CNDD-FDD, waaronder verscheidene "hardliners" van het regime. Waarnemers maken melding van voortdurende systematische aanvallen op leden van de oppositie (of zij die als zodanig worden beschouwd) als onderdeel van een overheidsbeleid. Wat de veiligheid betreft, wordt Burundi momenteel geconfronteerd met diverse vormen van geweld. Het kan gaan om gewapende conflicten, willekeurige aanvallen op burgers, politiek geweld of criminaliteit. Hoewel de conflicten tussen de ordetroepen en gewapende groepen sinds juni 2021 weer opleven, blijkt uit de bovengenoemde informatie niet dat de situatie in Burundi een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de wet van 15 december 1980 kan worden genoemd. Deze gewelddaden blijven immers uiterst beperkt in tijd en ruimte. Gewapende conflicten en invallen deden zich in 2020 en 2021 vooral voor in de grensprovincies met de DRC en Rwanda en rond het aan Rwanda grenzende Kibira-woud. Hoewel sommige aanvallen werden opgeëist door de rebellengroepering RED Tabara, zijn waarnemers van mening dat in de DRC gevestigde gewapende groeperingen geen geloofwaardige en reële bedreiging voor het regime vormen. Hoewel deze geïsoleerde en sporadische gewelddaden gericht zijn tegen de ordetroepen, militairen en leden van de regeringspartij, werd sinds twee jaar een groter aantal burgers onder de slachtoffers geregistreerd. Zo waren sinds mei 2021 verscheidene gewapende aanvallen (met name met granaten) op openbare plaatsen (bushaltes, busstation, markt, bioscoop) gericht tegen burgers, zonder dat de daders werden geïdentificeerd of hun motieven werden opgehelderd. Hoewel er sinds mei 2021 sprake is van een opleving van willekeurige aanvallen op burgers, zijn deze aanvallen bijzonder geïsoleerd en sporadisch. De mensenrechtenschendingen werden na de verkiezingen van 2020 minder intensief. Na de gewapende aanvallen die vanaf mei 2021 plaatsvonden (waarbij slachtoffers vielen onder de burgerbevolking en leden van de ordetroepen en de regeringspartij), is er echter sprake van een opleving van de schendingen en een reactivering van de Imbonerakure. Bij het opsporen van de verantwoordelijken voor deze incidenten maakten verschillende bronnen melding van willekeurige arrestaties en opsluitingen, foltering, seksueel geweld, alsook van gedwongen verdwijningen en buitengerechtelijke executies. De onderzoekscommissie van de VN meldt dat personen die verdacht worden van samenwerking met gewapende groepen, werden geïsoleerd op basis van etnische en/of politieke profilering. Het gaat om opposanten, met name CNL-activisten, ex-FAB-leden en hun familieleden, jonge Tutsi's en sommige repatrianten uit de buurlanden. Over het algemeen zijn de meeste waarnemers het er nog steeds over eens dat de crisis in de eerste plaats van politieke aard is. De commissie meldt in september 2021 dat de democratische ruimte gesloten blijft en dat de controle op de media en het maatschappelijk middenveld niet afneemt. Zij meldt dat de autoriteiten (hoge ambtenaren, leger, ordetroepen, plaatselijke administratieve autoriteiten en Imbonerakure) zich vooral richten tegen personen die geen steun betuigen aan de CNDD-FDD of aan de president (met name door te weigeren lid te worden van de partij of financiële bijdragen te leveren), leden van de CNL en soms leden van andere oppositiepartijen, familieleden van echte of vermeende tegenstanders, personen die verdacht worden van betrokkenheid bij gewapende aanvallen of van samenwerking met gewapende groepen. Uit bovengenoemde objectieve informatie blijkt dat de gewelddadige incidenten die in Burundi werden waargenomen, in hoge mate doelgericht zijn. Bij deze incidenten vallen ook minder slachtoffers dan in de eerste jaren van de crisis. Het CGVS is derhalve van oordeel dat Burundi, ondanks een nog steeds onstabiele veiligheidssituatie die nauwlettend in het oog moet worden gehouden, momenteel noch in Bujumbura noch in de provincies in de greep is van willekeurig, niet-doelgericht geweld. Bijgevolg moet worden geconcludeerd dat de huidige situatie in Burundi geen situatie is van "willekeurig geweld" als gevolg van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980." De Raad kan zich, na lezing van de informatie waarop hij vermag acht te slaan, scharen achter deze analyse en stelt vast dat verzoeker zich ook op geen enkel ogenblik tijdens de procedure voor de het CGVS en de Raad zich heeft beroepen op de algemene veiligheidssituatie in zijn land van herkomst.

Verzoeker voert geen enkel verweer tegen deze motieven en brengt bijgevolg ook geen enkele informatie bij waaruit zou kunnen blijken dat deze informatie niet langer actueel is of dat verwerende partij hieruit de verkeerde conclusies heeft getrokken.

In hoofde van verzoeker bestaan geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Burundi, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

6. Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade

zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad verwijst naar wat hierboven werd besproken en waaruit volgt dat verzoeker de beweerde problemen met de Burundese autoriteiten omwille van zijn vermeende band met een verdwenen militair niet aannemelijk maakt gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen hierover. Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM wijst de Raad er op dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en benadrukt dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Swahili machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen. Evenmin toont verzoeker een schending aan van het verbod van willekeur.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig september tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

De griffier,

A.-M. DE WEERDT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

K. POLLET